மீளா அடிமை

An Irretrievable Slave

முனைவர் இரா. சீதா லட்சுமி / Dr. R. Seeta Lechumi[1]

Abstract

Saivism is one of the major traditions of the Hinduism that has been existing since times immemorial. This tradition hails Lord Shiva as the only supreme being.ThirunyanaSambanthar,Thirunavukkarasar, Sundarar and Manikavasagar have been hailed as protectors and icons of Shaivism. The prime and sole objective of man's birth is to merge with Lord Shiva and attain birthlessness isthe corephilosophy of Shaivism. Absolute knowledge, Yoga,Sariyai and Kriyai are the four pathways to attain Lord Shiva which has been strongly seen in the lives of the abovementioned Saints of Shaivism.The Saints' lives epitomize selfless, unconditional, immaculate and pristinestate of service and living.In line with theirembodiment of the above mentioned virtuesthe great four have created a formidable movement in the world of Bhakti.They lived lives of impeccable and immaculate purity ripe with selflessness and devotion with an unflinching integrity of thoughts , words and deeds.They servedthe world with fervent passion and earnestness and fostered Shaivism to its glory and elevated themselves spiritually. They lived lives of a slave by enslaving mundane propensities and vanity and merged with Lord Shiva.The article aims at delineating the aspects of selfless service and astute devotion of the great four apostles of Shaivism.

Date of submission: 2019-10-10
Date of acceptance: 2019-11-10
Date of Publication: 2019-12-31
Corresponding author's Name:
Dr. R. Seeta Lechumi
Email: rseeta@um.edu.my

Key Words: Saivism, Nalvar, The path of Bakthi, Lord Shiva, Devotees.

முன்னுரை

சிவனை முழுமுதற்கடவுளாகக் கொண்ட சைவ சமயம் காலநெடுமையைக் கடந்து நிற்கும் தனிப்பெறும் சமயமாகும். சைவநெறி தழைத்தோங்கி நிலைப்பெற அருந்தொண்டாற்றிய அடியார் பெருமக்களுள் தனிச்சிறப்புக்குரியவர்கள் சமயக்குரவர் நால்வராகிய திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் ஆகியோர். இந்நால்வரும் சைவநெறியின் காவலராகவும் தளபதிகளாகவும் போற்றப்பெறுகின்றனர். மனிதப்பிறவியின் இறுதி நோக்கமே சிவப்பரம்பொருளுடன் கலந்து பிறவா பேரின்பநிலையை அடைவதாகும் (அருணைவடிவேல், சி., 1975, ப. 41). நால்வர் பெருமக்களின் வாழ்வியலும் சிவப்பரம்பொருளை அடைவதற்குரிய சரியை, கிரியை, யோகம் ஞானம் என்ற நால்வகை நெறிகளை மக்களுக்கு விளக்கிக்

[1] The author is a Senior Lecturer in the Department of Indian Studies, University of Malaya, Kuala Lumpur, Malaysia. rseeta@um.edu.my

காட்டுகின்றன. பக்திவைராக்கியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட அடிமைத்திறத்தால் திருத்தொண்டாற்றி சிவப்பரம்பொருளை அடைந்தவர்கள் இவர்கள் (கந்தசாமி, சோ. ந., 2007, ப. 37). அவ்வகையில், மீளா அடிமைநிலையால் சிவப்பரம்பொருளை அடைந்து பேரின்பப்பேறு பெற்ற நால்வரை ஆய்வின் எல்லையாகக் கொண்டு அவர்கள்தம் தொண்டுநெறி வெளிப்பாட்டினை ஆய்ந்தறிந்து விவரிப்பதை அடிப்படை நோக்கமாகக் கொண்டு இந்த ஆய்வுக்கட்டுரை அமைகின்றது.

முன்னைய ஆய்வு

இந்த ஆய்விற்கு அடித்தளம் அமைத்துக் கொடுத்த பல நூல்களுள் தலையாயதாக விளங்குவது, க. வெள்ளைவாரணன் இயற்றிய *“பன்னிரு திருமுறை வரலாறு(முதற்பகுதி1962 - இரண்டாம் பகுதி1969)”* எனும் நூலாகும். நால்வர்பெருமக்களின் பக்தி வைராக்கியமிக்க மெய்யன்பு திருத்தொண்டினை விரிவாகக் கூறும் இந்நூலிலுள்ள செய்திகள் இறைவன்பால் நால்வர் பெருமக்கள் கொண்டுள்ள மீளா அடிமைத்திறத்தின் நுட்பத்தைத் தெளிவுபடுத்த பெரிதும் துணைபுரிந்துள்ளன. சு. சிவபாதசுந்தரத்தின் “The Saiva School of Hinduism” என்ற நூல் சைவ சமய அடிப்படைச் செய்திகளைப் பற்றிய புரிதலுக்குப் பெரும்பங்காற்றியுள்ளது. தருமை ஆதீனத்தின் வெளியீடான *“திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம்”(திருமுறை 11953; திருமுறை 21954; திருமுறை 31955), “திருநாவுக்கரசர் தேவாரம்”(திருமுறை 41957; திருமுறை 51959; திருமுறை 61963), “சுந்தரர் தேவாரம்”(திருமுறை 71964). “திருவாசகம்” (திருமுறை 81966)* ஆகியனவற்றிலுள்ள குறிப்புகளுடன் கூடிய பொழிப்புரை விளக்கங்கள் நால்வர் பெருமக்களின் அடிமைத்திறத்தைத் தெளிவுபட விவரிக்கவும் இந்த ஆய்வுக்கட்டுரையின் நிறைவுக்கும் பக்கபலமாக அமைந்துள்ளன.

வ. சு. செங்கல்வராய பிள்ளை படைத்திருக்கும், “தேவார ஒளிநெறி” எனும் நூல்(*1சம்பந்தர்1946; 2அப்பர்1960-1963;3 சுந்தரர்1963)* தேவாரத்திலுள்ள ஒட்டுமொத்த செய்திகளின் தொகுப்புப்பட்டியலை உள்ளடக்கிய ஆராய்ச்சி நூலாகத் திகழ்கிறது. இதில் ‘சிவபிரான் பகுதி’ கீழ் இடம்பெற்றுள்ள செய்திகள் அடியார்பெருமக்களின் அடிமைத்திறம் குறித்த புரிதலுக்குப் பேருதவியாக அமைந்துள்ளன. அ. ச. ஞானசம்பந்தனின் படைப்பான *“பெரிய புராணம் ஓர் ஆய்வு”* எனும் நூல் சைவ சமயச்செய்திகளையும் அடியார்பெருமக்களின் வாழ்வியலையும் அதிநுட்பமாக ஆய்ந்தறிந்து இயம்புகின்றது.

இதில் இடம்பெற்றுள்ள அடியார்பெருமக்களின் தொண்டுநெறி குறித்த செய்திகள், அடியார்பெருமக்களின் மீளா அடிமைத்திறம் பற்றிய விளக்கத்திற்குப் பெரிதும் துணைபுரிந்துள்ளன. இச்செய்திகள் அனைத்தும் இறைவன்பால் அடியார்பெருமக்கள் கொண்டுள்ள பக்தித்திறத்தைப் பொதுநிலையில் பறைசாற்றுகின்றன தவிர, மீளா அடிமைத்திறம் குறித்த தனிநிலை ஆய்வு இதுவரை மேற்கொள்ளப்படவில்லை என்பது தெளிவாகும். அவ்வகையில், சமயக்குரவர் நால்வரது மீளா அடிமைத்திறம் குறித்துத் தனிநிலையில் இக்கட்டுரையில் ஆய்ந்தறியப்படுகின்றது.

ஆய்வுநெறி

“மீளா அடிமை” எனும் தலைப்பிலான இந்த ஆய்வுக்கட்டுரை மீளா அடிமைநிலையால் சிவப்பரம்பொருளை அடைந்து பேரின்பப்பேறு பெற்ற நால்வர்தம் தொண்டுநெறி வெளிப்பாட்டினை ஆய்ந்தறிந்து விவரிப்பதை மையமாகக் கொண்டுவிளங்குவதால், இவ்விடம்பண்புசார் ஆய்வு அணுகுமுறை கையாளப்பெறுகின்றது. மேலும், இது நால்வர்பெருமக்கள் பாடியருளிய திருமுறைகளை ஆதாரமாகக் கொண்டிருப்பதால், இவ்ஆய்வு முழுக்க முழுக்க இலக்கியம் சார்ந்த விளக்கமுறை அடிப்படையிலான நூலக ஆய்வாக அமைந்துள்ளது. இந்த ஆய்வுநெறிகளின் வாயிலாகப் பெறப்படும் தரவுகள் ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட்டு, பகுப்பாய்வு

செய்யப்படுகின்றன; அவை பின்னர் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டு, ஆய்வு முடிவுகள் விவரிக்கப்பெறுகின்றன.

சைவ நாற்பாதங்கள்

சைவசித்தாந்தத்தில் சிவபெருமான் திருவடியை அடைவதற்குரிய நால்வகை நெறிகள் சைவ நாற்பாதங்கள் எனப்படுகின்றன. சைவ நன்னெறிகள், சைவ நாற்படிகள், சிவ புண்ணியங்கள் என்பனவும் அதன் மறுபெயர்கள். சைவ நாற்பாதங்களாவன சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்பனவாகும். இந்நான்கு நிலைகளிலும் தாசமார்க்கம், சற்புத்திரமார்க்கம், சகமார்க்கம், சன்மார்க்கம் என்ற நான்கு நெறிகளிலும் முறையே திருநாவுக்கரசர், திருஞானசம்பந்தர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் ஆகிய நால்வரும் மேலோங்கி நின்றவர்கள். இறைவனுக்கும் உயிருக்கும் உள்ள தொடர்பினை நான்கு வகையாகக் கொண்டு இந்நால்வரும் ஒழுகியவர்கள்.

திருநாவுக்கரசருக்கும் இறைவனுக்கும் உள்ள தொடர்பு ஆண்டான் அடிமை நெறியாகவும் திருஞானசம்பந்தரின் இறைத்தொடர்பு தந்தை மகன்மை நெறியாகவும் சுந்தரருக்குள்ள தொடர்பு தோழமை நெறியாகவும் மாணிக்கவாசகருக்குள்ள தொடர்பு குருசீடருக்கு உரியதாகவும் கொள்ளப்பெறுகின்றன. நால்வரும் பின்பற்றிய நெறி ஒன்றுருக்கொன்று தொடர்புடையது. இந்நான்கும் சிவப்பரம்பொருளுக்கு அடிமையாகும் நெறிகளே. சரியை, கிரியை, யோகம் என்ற இம்மூன்று நெறியிலும் ஊன்றி நின்றவரே ஞானம் பெற்று மெய்ப்பொருளை உணர்ந்து வீடின்பம் பெறுவர் என்பது சித்தாந்த துணிபு. நால்வருமே நால்வகை நெறியிலும் நின்றொழுகியவர் எனினும், விஞ்சி நிற்கும் பண்பினால் குறிப்பிட்ட ஒரு நெறிக்கு மட்டுமே உரியவராக இவர்கள் எண்ணப்பெறுதல் நோக்கத்தக்கது(கந்தசாமி, சோ. ந., 2007, பக். 3738 - 39).

மீளா அடிமை: சொற்பொருள் விளக்கம்

க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி ‘அடிமை’ என்ற சொல்லிற்குப் பின்வரும் விளக்கங்களை முன்வைக்கின்றது: 1. தன்னுரிமை (முற்காலத்தில்) இழந்து, பிறருக்கு உடமையாக இருந்த பணியாள்; 2. ஒரு நாடு மற்றொரு நாட்டின் அதிகாரத்துக்கு உட்பட்டு முழுச் சுதந்திரத்தையும் இழந்த நிலை; 3. அளவுக்கு அதிகமாக ஒன்றில் ஈடுப்பட்டு முற்றிலும் தன்னை இழந்துவிடும் நிலை (2008, ப. 24). சமய அடியார்களின் இறைப்பணியில் மூழ்கிய நிலைப்பாடு, இம்மூன்றாவது பொருள் விளக்கத்தோடு பொருந்தத்தக்கது.

‘மீளா’ எனும் சொல் ‘மீள்’ எனும் வினையின் அடியிலிருந்து பிறந்த ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சமாகும். ‘மீள்’ என்பதற்கு “(ஒரு நிலை அல்லது பாதிப்புப் போன்றவற்றிலிருந்து) விடுபடுதல் அல்லது நீங்குதல்” எனக் க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி பொருளுரைக்கின்றது (2008, ப.1113). ஆக, ‘மீளா’ என்பதற்கு “(ஒரு நிலை அல்லது பாதிப்புப் போன்றவற்றிலிருந்து) விடுபடாதிருத்தல் அல்லது நீங்காதிருத்தல்” என்று பொருள்கொள்ளலாம்.

பக்தி உலகில் ‘மீளா அடிமை’நிலையும் தொண்டுநெறியும்

பணபலம் படைபலம் அதிகாரபலம் ஆகியவற்றைக் கொண்டு ஒருவன் மற்றொருவனை அடக்கி ஆண்டு வேலை வாங்கும்போது அவன் தனக்கென எந்த ஆதாயமும் இல்லாமல் தாழ்ந்து உழைத்து உருக்குலைந்து நிற்பது ‘அடிமைத்தன்மை’ எனப்படும். மாறாக, யாருடைய அதிகாரமும் ஆணையும் இல்லாமல் ஒருவன் தானே மனமுவந்து எவ்வித எதிர்ப்பார்ப்பும் இல்லாமல் பிறருக்கென உழைத்து உதவி செய்து பணிந்து நிற்பது ‘அடிமைநிலை’ எனப்படும் (தியாகராசன், சாமி., 1994, ப. 22). அவ்வகையில், நால்வர் தொடங்கி சைவ அடியார் பெருமக்கள் முடிய நின்ற அனைவரும் ‘நான் அடிமை’ எனச் சொல்லிச் செல்வது அடிமைநிலையைப் பற்றி நிற்பதாகும்.

"தொண்டலால் துணையுமில்லை"

"தொண்டலாது உயிர்க்கு ஊதியமில்லை"

எனும் தொடர்கள் தொண்டுநெறியில் முகிழ்ந்தெழுந்த திருநாவுக்கரசரின் அருள் வாக்காகும். ஆக, ஒருவன் தனக்கென எந்தவொரு எதிர்ப்பார்ப்பும் இல்லாமல், யாரும் ஏவாமல் அன்பை அடித்தளமாகக் கொண்டு அர்ப்பணிப்பு மனப்பான்மையுடன் தானே முன்வந்து பிறருக்கு உதவி செய்வது 'தொண்டு' எனப்படும் (தியாகராசன், சாமி., *1994*, ப. *22)*. பக்திநெறியில் நின்றொழுகிய சமயச் சான்றோர் பெருமக்களின் வாழ்வியல் இத்தகு தூயத் தொண்டுநிலையைப் பறைசாற்றுகின்றது எனில் மறுப்பதற்கில்லை. இதன் அடிப்படையில், சமயக்குரவர் நால்வரும் பக்தி உலகில் பேரியக்கத்தை உருவாக்கி, அகமும் புறமும் தூயத் திருத்தொண்டராய் மிளிர்ந்து மனம், மொழி, மெய்யால் இறைவன்பால் மீளா அடிமையானவர்கள்; அவனருளாலே அவன்தாள் வணங்கியவர்கள்; 'மக்கள் தொண்டே மகேசன் தொண்டு' என்பதற்கேற்பத் திருத்தொண்டில் முதிர்ந்து சைவத்தின் வளமைக்கும் வளர்ச்சிக்கும் அருந்தொண்டாற்றி உய்வுபெற்றவர்கள்.

நால்வரின் மீளா அடிமைத்திறம் வெளிப்பாடு

சரியை முதலிய நான்கு நெறிகளும் இறைவனுக்கு அடிமை செய்யும் நெறிகளேயெனினும் சரியையில் தொண்டு தனிச்சிறப்புப் பெறுவதால் இது தொண்டுநெறி அல்லது அடிமைநெறி அல்லது தாசமார்க்கம் எனப்பட்டது. 'என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே' என்று நாவரசர் முனைப்பற்ற தொண்டு நெறியில் வாழ்ந்தமையால் அவர் நெறி தொண்டு நெறி ஆயிற்று (நாகப்பன் ஆறுமுகம், *2008*, ஜீஜீ*.287, 288)*. சமண சமயத்தைச் சார்ந்திருந்த திருநாவுக்கரசரைச் சைவத்திற்கு மீட்கும் பொருட்டு இறைவன் சூலைநோய் தந்து ஆட்கொள்கிறார். அவ்வேளை, நாவரசர் திருவதிகை வீரட்டானத்தில் எழுத்தருளியிருக்கும் ஈசனிடம்,

"கூற்றாயின வாறு விலக்ககிலீர்
கொடுமைபல செய்தன நான்அறியேன்

ஏற்றாய்அடிக் கேஇர வும்பகலும் பிரியாது
வணங்குவன் எப்பொழுதும்..." (411)

எனத் தொடங்கி, "கூற்றுவனைப் போல் அடியேனைத் துன்புறுத்தும் நோயின் செயலை நீக்கும் ஆற்றலுடையீரே! காளை மீது ஊரும் உம் திருவடிக்கண் நீங்காமல் மனம் மொழி மெய்யால் பணிந்து வணங்குவேன்" என்றபடி தாம் இறைவனுக்கு மீளா அடிமைபூண்ட நிலைப்பாட்டினைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

கூடவே, திருநாவுக்கரசர் திருநாரையூரில் வீற்றிருக்கும் இறைவனைக் நேரே கண்டு வணங்கி இன்புற்று, அப்பெருமானது பெருமைகள் பலவற்றை வகுத்துரைத்த சூழலில்,

"மீளாத ஆளென்னை உடையான் தன்னை
வெளிசெய்த வழிபாடு மேவினானை

--------------------- நாரையூர் நன்னகரிற்
கண்டேன் நானே." (67410)

என்றவாறு, பெருமான் என்றும் தன்னை விட்டு நீங்காது தமக்கு அடிமையாகத் தன்னை மாற்றி, தான் மீண்டும் தீய நெறிக்குச் செல்லாத வண்ணம் ஆட்கொண்டருளிய பேரருட்டிறனைப் பறைசாற்றுகின்றார்.

மேலும், நாவுக்கரசர் சைவநெறியைச் சார்ந்ததை அறிந்த சமண குருமார்கள் முதலாம் மகேந்திரப் பல்லவ மன்னனை அடைந்து கோள்பல கூறி, அவன்வழி நாவரசருக்குப் பல கொடுமைகளை இழைத்தனர். தன்னை மன்னன் விசாரணைக்கு அழைத்துவரச் சொன்னதாக அமைச்சர் முதலிய சேனைகள் வந்து கூறியபொழுது அதற்கு மறுமொழியாக,

"நாமார்க்கும் குடியல்லோம் நமனை யஞ்சோம்

நரகத்தில் இடர்ப்படோம் நடலை யில்லோம்

ஏமாப்போம் பிணியறியோம் பணிவோ

மல்லோம்

இன்பமே எந்நாளும் துன்ப மில்லை

தாமார்க்குங் குடியல்லாத் தன்மை யான

சங்கரன்நற் சங்கவெண் குழையோர் காதிற்

கோமாற்கே நாமென்றும் மீளா ஆளாய்க்

கொய்மலர்ச்சே வடிஇணையே குறுகி னோமே.” (6981)

என்றுரைக்கின்றார். இங்கு நாவரசர், இறைவனின் மலரொப்ப திருப்பாதங்களை அடைக்கலமாக அடைந்து அப்பெருமானுக்கு என்றும் மீளா அடிமையாக மாறிய தான் இனி எவருக்கும் குடிமகனாவதற்கில்லை; எமனுக்கும் அஞ்சப்போவதில்லை; நரகத்தில் புகுந்து துன்புறுவதற்குமில்லை; இக்கூற்று பொய்யில்லை; என்றும் பெருமிதமே; நோய்ப்பாடு என்பது அண்டாது; எவரிடமும் அடிமைப்படுவதற்கில்லை; இனி எந்நாளும் இன்பமேயன்றி துன்பமில்லை தனக்கு என்று வீர முழக்கம் செய்கிறார். இப்புரட்சிக்குரல் ஒலிக்க பேரூற்றாய் அமைந்ததே அவர் இறைவன்பால் கொண்டிருந்த மீளா அடிமைத்திறன் எனில் மறுப்பதற்கில்லை. இவ்வாறு திருநாவுக்கரசரின் வாக்குகள் பல, தமது இறுதிநாள் வரை இறைவன்பால் மாளாத காதல் கொண்ட மீளா அடிமையாகத் திகழ்ந்துள்ளதை அவரது வாழ்க்கை வரலாற்றுச் செய்திகள் சான்று பகர்கின்றன.

இறைவனது அருவுருவத் திருமேனியை அகத்தும் புறத்தும் பூசிக்கும் கிரியை வழிபாட்டுநெறிக்கு நிலைக்களனாய்த் திகழ்ந்த திருஞானசம்பந்தர் (நாகப்பன் ஆறுமுகம், 2008, ப. 291) இறைவனைத் தந்தையாகவே பாவித்து ஒரு ஞானக்குழந்தையின் கொஞ்சுமொழியால் அப்பிரானுக்கு அடிமைபூண்டொழுகிய திறனைத் தமது திருப்பாடல்களில் வெளிப்படுத்தியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. ஒரு சமயம் திருப்புகலியிலிருந்து திருத்தோணியப்பரைத் தொழுது பாடிய சம்பந்தர் திருப்பூந்தராய் தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஈசனுக்கு ஆட்பட்டு அன்பு செய்தநிலையில், அவ்வாறு அடியவராதலின் மேன்மையினை,

“மத்தன் ஆன இருவர் மருவொணா

அத்தன் ஆனவன் மேவிய பூந்தராய்

ஆள தாக அடைந்துய்ம்மின் நும்வினை

மாளு மாறருள் செய்யுந் தானே” (359)

என்று புலப்படுத்துகின்றார். அதாவது, தன்முனைப்பினால் திருமாலும் பிரமனும் காணவியலாத வண்ணம் விளங்கிய சிவபெருமான், எல்லா உயிர்களுக்கும் எந்தையாக இருந்து காத்தருள்பவன். அவன் உறையும் தலமாகிய திருப்பூந்தராய்பதியை அடைந்து, அவனுக்கு அடிமைப்பூண்டு தொண்டு புரிபவர்களின் வினைகள் முழுவதும் நீங்கும்படியாக பெருமான் தானே குருவாக வந்து அவர்தம்வினைகளைச் சுட்டெரித்து அருள்புரிவான் என அறுதியிட்டுக் கூறும் போக்கில் பெருமானிடம் அடிமைப்பூணும் உயிர்களுக்குக் கிட்டும் பேற்றினை மிகக் குறிப்பாகச் சம்பந்தர் இவ்விடம் பதிவுசெய்கிறார்.

தொடர்ந்து, திருமுதுகுன்றத்தை வணங்கி எழுந்தருளிய சம்பந்தர் பெண்ணாகடத்தை அடைந்தார். அங்கு , வேதவோசை நீங்காத தூங்கானைமாடச் சுடர்க்கொழுந்து நாதரை வணங்கி வலம் வந்த சூழலில், உடலை ஒடுக்கும் நோய், பிறப்பு, துன்பம் என்ற அவலம் பொருந்திய வாழ்விலிருந்து விடுபடுவதற்குரிய உபாயமாக,

“ஒடுங்கும் பிணிபிறவி கேடென்றிவை யுடைத்தாய வாழ்க்கை யொழியத்தவம்

அடங்கும் மிடங்கருதி நின்றீரெல்லாம் அடிக ளடிநிழற்கீ ழாளாம்வண்ணம்

கிடங்கும் மதிலுஞ் சுலாவியெங்குங் கெழுமனைக டோறு மறையின்னொலி

தொடங்குங் கடந்தைத் தடங்கோயில்சேர் தூங்கானை மாடந் தொழுமின்களே.” (1591)

என்றவாறு ஈசனுக்கு அடிமைக் கொள்ளும்படி அறிவுறுத்துகின்றார். அதாவது, வெளிப்படுதற்குரிய காலம் வருந்துணையும்

ஒடுங்கியிருக்கும் நோய் இனிவரும் பிறப்புகள், துன்பங்கள் ஆகியனவாய இவைகளை உடைய இவ்வாழ்க்கையிலிருந்து விடுபடுவதற்குரிய வழியாக மக்கள் தவம் புரிதற்குரிய இடத்தை விரும்பி செல்ல தேவையில்லை. மாறாக, அகழியும் மதிலும் சூழ, வீடுகள்தோறும் வேதங்களின் ஒலிகள் இசைத்துக்கொண்டிருக்கும் கடந்தை என்னும் ஊரில் உறையும் அடிகளாகிய சிவபெருமானின் அடிநிழலின்கீழ் அவருக்கு ஆளாகுமாறு அவர் கோயிலாகிய திருத்தூங்கானைமாடம் சென்றாலே போதுமானது எனச் சம்பந்தர் பறைசாற்றுகின்றார்.

சம்பந்தர் நிறைவாகப் பாடிய "நல்லூர்ப் பெருமணம்" என்ற பதிகத்தில் இறைவனுக்கு மீளா அடிமையாகி தொண்டு செய்வார் துன்புறுவதில்லை என்ற செய்தியைப் பின்வருமாறு முன்வைக்கின்றார்:

"அன்புறு சிந்தைய ராகி யடியவர்

நன்புறு நல்லூர்ப் பெருமண மேவிநின்

றின்புறு மெந்தை யிணையடி யேத்துவார்

துன்புறு வாரல்லர் தொண்டுசெய் வாரே." (3:125:3)

இங்கு, நன்மை பொருந்திய நல்லூர்ப் பெருமணத்தில் வீற்றிருந்தருளுகின்ற எம் தந்தையாகிய சிவபெருமானின் திருவடிகளைப் மெய்யன்புமிக்க சிந்தையராய் மனம், மொழி, மெய்யால் போற்றி வழிபட்டுத் தொண்டு செய்பவர்க்கு எக்காலத்திலும் துன்பம் இல்லை. அவர்கள் எந்நாளும் இன்புறுவர் என்ற கருத்தினைச் சம்பந்தர் தெளிவுபடுத்துகின்றார்.

இறைவனை அகத்தே பூசித்தல் யோக வழிபாடாகும் (நல்லசிவம்,கோ.ப 2008, ப.52). இத்தவநெறிக்கு இலக்கணமாக விளங்கியவர் சுந்தரர். இரு நண்பருக்கிடையே உள்ள கருத்து ஒருமிப்பு யோகம் எனப்படும். அதன்படியே ஈசனை ஏழிசையாய், இசைப்பயனாய், இன்னமுதாய், தனது தோழனாய் அனுபவித்து உணர்ந்தவர் சுந்தரர். சிவபெருமானுடன் தோழமை கொண்டு அடிமைப்பூண்ட சுந்தரர், உடலளவில் உலகியல் இன்ப துன்பங்களில் அனுபவப்பட்டிருப்பினும் உயிர் இறைவனிடமே உறைந்து நின்றது. இறைவன்பால் அடிமைத்திறம் கொண்ட அவர்தம் வாழ்நாள் முழுவதும் அத்திறத்திலிருந்து மீளாதவராகவே இருந்த தன்மையினை அவரது வாழ்க்கை வரலாறு சான்று பகர்கின்றது. இரு கண்களையும் இழந்த சுந்தரருக்கு இறைவன் திருஏகம்பத்தில் ஒரு கண்ணை வழங்கியருளுகிறார். ஊன்று கோலோடும் ஒற்றைக்கண்ணோடும் அல்லாடும் அவர் தொடர்ந்து இறைவன் அருள்பெற வேண்டி நின்ற சூழலில் தனக்கு எத்தனை துன்பம் வந்தபோதும் ஈசனுக்கு அடிமைப்பட்ட நிலையிலிருந்து தான் மீளாதிருக்கும் உறுதியை,

"மீளா அடிமை உமக்கே ஆளாய்ப்பிறரை வேண்டாதே

மூளாத் தீப்போல் உள்ளே கனன்றுமுகத்தால் மிகவாடி

ஆளாய் இருக்கும் அடியார் தங்கள்அல்லல் சொன்னக்கால்

வாளாங் கிருப்பீர் திருவா ரூரீர்வாழ்ந்து போதீரே." (7951)

எனப் புலப்படுத்துகின்றார். திருவாரூரில் வீற்றிருக்கும் பெருமானுக்கே என்றும் மீளாத அடிமை செய்கின்ற அடியவனாகி இருக்கும் தனக்குப் பறித்த கண்பார்வையைத் தான் கேட்ட பின்பும் ஏதும் செய்யாதிருக்கும் நிலை சுந்தரருக்குப் பெருத்த வருத்தத்தையும் கோபத்தையும்(தோழமை நிமித்தமாக) ஏற்படுத்துகின்றது. "நீர் எனக்கு உதவி செய்யாவிட்டாலும் பரவாயில்லை, நன்றாக வாழ்ந்து போவீர்" என்கிறார். இன்னும் இதே போக்கில் இப்பதிகத்தின் அடுத்தப் பாடலில்,

"விற்றுக் கொள்வீர் ஒற்றி யல்லேன் விரும்பி ஆட்பட்டேன்

குற்றம் ஒன்றுஞ் செய்த தில்லை கொத்தை யாக்கினீர்

எற்றுக் கடிகேள் என்கண் கொண்டீர் நீரே பழிப்பட்டீர்

மற்றைக் கண்தான் தாரா தொழிந்தால் வாழ்ந்து போதீரே." (7952)

என்கிறார் சுந்தரர். அதாவது, "நான் ஒன்றும் உம்மிடத்தில் அடமானம் வைக்கப்பட்ட பொருள் அல்ல. என் மனமார உனக்கு அடிமையானவன்; அடிமையென்பதால் விற்கும் உரிமை உமக்கு உண்டு. நான் ஒரு குற்றமும் செய்ததில்லை; இருந்தும் என்னைக் குருடனாக்கினீர்; ஏன் என் கண்ணைப் பறித்தீர்? இதனால் எனக்குப் பழியுன்றுமில்லை; உமக்குதான் பழிச்சொல். பலமுறை வேண்டியபின் ஒரு கண் தந்தீர்; மறுகண்ணைத் தராவிடில், எப்படியோ நீரே வாழ்ந்து போவீர்" எனத் தாம் விரும்பி இறைவனுக்கே மீளா அடிமைக்கொண்ட நிலையைச் சுட்டுகின்றார்.

'தமக்கு அடிமை' என்று திருவெண்ணெய்நல்லூரில் இறைவனால் தடுத்தாட்கொள்ளப்பட்ட சுந்தரர், இறைவன் திருவருளை நினைந்துருகி கூடும் அன்பினால் வணங்கி, இறைவன் பணித்தப்படி, தனது முதல் பதிகத்தை இவ்வாறு பாடுகின்றார்:

"பித்தாபிறை சூடீபெரு மானேயரு ளாளா

எத்தான்மற வாதேநினைக் கின்றேன்மனத் துன்னை

வைத்தாய்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூரருட் டுறையுள்

அத்தாஉனக் காளாய்இனி அல்லேனென லாமே." (711)

இங்கு, இறைவனை நோக்கி சுந்தரர், "அடியேன் உனக்கு முன்பே அடியவனாகி, இப்பொழுது நீ வந்து என்னை உனக்கு அடிமை என்று சொன்னபொழுது, 'அடியவன் அல்லன்' என எதிர்வழக்குப் பேசியது தகுமோ" என்று மனம் வருந்தி கூறும் பாங்கில் தாம் முற்பிறவியிலேயே ஆலாலசுந்தரராகத் திருக்கைலாயத்தில் சிவபெருமானுக்கு அணுக்கத்தொண்டாற்றி அடிமைப்பூண்டிருந்த தன்மையை மிகக் குறிப்பாகச் சுட்டுகின்றார். இப்படியாக இப்பதிகத்திலுள்ள பிற பாடல்களிலும்,

"ஆயாஉனக் காளாய்இனி அல்லேன்என லாமே." (12)

"அன்னேஉனக் காளாய்இனி அல்லேன்என லாமே." (713)

"அடிகேள்உனக் காளாய்இனி அல்லேன்என லாமே." (714)

"ஆரூரன்எம் பெருமாற்காள் அல்லேன்என லாமே." (7110)

என்றவாறு சுந்தரர் முற்பிறவி தொட்டே இறைவன்பால் மாளாத காதல்கொண்ட மீளா அடிமையாகத் திகழ்ந்துள்ள தன்மையைப் பறைசாற்றுகின்றார்.

இறைவனை ஞானமாகிய பேரறிவால் வழிபடுவது ஞானநெறி. சரியை, கிரியை, யோகம் என்ற மூவகை வழிபாடுகளையும் தவறாமல் அவ்வவற்றுக்குரிய முறைப்படி செய்வோருக்கு இறைவன் குருவடிவாக வந்து ஞானத்தை உணர்த்துவான் என்பது சித்தாந்த துணிபு (நல்லசிவம்,கோ.ப 2008, ப.52). இத்திருநெறியில் முகிழ்த்துச் சிவனருள் பெற்றவர் மாணிக்கவாசகர். அமைச்சர் பதவியைத் துறந்து தவகோலம் பூண்டு திருப்பெருந்துறையை அடைந்த மணிவாசகருக்குக் குருந்த மரநிழலில் சிவனார் ஞானகுருவாக வந்து உபதேசம் செய்து பிற அடியார்களுக்கருளி மறைய, அப்பிரிவாற்றாது இறைவனை எண்ணி கலங்கி நின்ற சூழலில் இவர் பாடியருளியது திருச்சதகம். திருவாசகத்தின் ஐந்தாவது பதிகமான இத்திருச்சதகம் முழுவதும் "பக்தி வைராக்கிய விசித்திரம்" எனும் தொடர் விரவியப் பொருளைக் கொண்டுள்ளது. ஞானகுருவின் உபதேசவழியாக உயிரானது தன்னியல்பையும் தன் இறைவன் இயல்பையும் தன்னைப் பிணித்திருக்கும் கட்டின் (பாசத்தின்) இயல்பையும் தெளிந்தறிந்து, திருவருட்பேற்றிற்கு இலக்காதலை விரும்பி, அதற்குச் சாதனமாகிய மெய்யன்பும் பற்றறுதியும் கொண்டு இறைவனுக்கு அடிமைச்செய்தலை அஃது உணர்த்துகின்றது. அதாவது, ஞானகுரு பத்து வகையாக அருளிய

முறைமையை அனுபவித்த உயிர் அதனைப் படிப்படியாகக் கூறுவதாகப் பத்துப் பத்துத் திருப்பாட்டுகளையுடைய பத்துப் பகுதிகளைத் திருச்சதகம் தன்னுள் கொண்டு அமைந்துள்ளது. அதன் முதல் பகுதியான மெய்யுணர்தலில் மணிவாசகர் மனம், மொழி, மெய் ஆகிய முக்கரணங்களாலும் இறைவனின் திருவருட்பேற்றிற்காக நீங்காது அன்புசெய்து அடிமைப்பூணும் பாங்கினை,

"மெய்தான் அரும்பி விதிர்விதிர்த்து உன்விரை யார்கழற்குஎன்

கைதான் தலைவைத்துக் கண்ணீர் ததும்பி வெதும்பியுள்ளம்

பொய்தான் தவிர்ந்துன்னைப் போற்றி சயசய போற்றியென்னும்

கைதான் நெகிழ விடேன்உடை யாய்என்னைக் கண்டுகொள்ளே."

(திருச்சதகம்11)

எனப் பாடியருளுகின்றார். இவ்விடம், "என் உடல் புளகித்து, நடுநடுங்கி கைகளைத் தலைமேல் வைத்து, கண்களில் நீர் வடிந்து, மனம் புழுங்கி, பொய்நீங்கி, உன்னைக் குறித்து வணங்கித் துதிக்கின்ற ஒழுக்கத்தை நான் தளர விட மாட்டேன். ஆதலால் எனது நிலைமையை, நீ நோக்கி உன் அடியாருள் ஒருவனாக ஏற்றுக் கொள்வாயாக!" என்று பொருள்பட மாணிக்கவாசகர் இறைவனை இறைஞ்சுவது அவர்தம் பக்திவைராக்கியந்திற்குத் தக்கச் சான்றாகும்.

மெய்யுணர்ந்த உயிரானது, தம் மனதின் மாறுபட்டநிலையை வெறுத்து இறைவனை முன்னிலைப்படுத்திக் கூறுவதாக, திருச்சதகத்தின் இரண்டாவது பகுதியான அறிவுறுத்தலில் மாணிக்கவாசகர் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:

"நாடகத்தால் உன்னடியார் போல்நடித்து நான்நடுவே

வீடகத்தே புகுந்திடுவான் மிகப்பெரிதும் விரைகின்றேன்

ஆடகச்சீர் மணிக்குன்றே இடையறாஅன்புனக்கென்

ஊடகத்தே நின்றுருகத் தந்தருள்எம் உடையானே." (திருச்சதகம்21)

அதாவது, "நான் உன்னிடத்து மெய்யன்பு இல்லாதவனாய் இருந்தும் உன் அன்பர் போல் நடித்து முக்தி உலகத்தில் புகும் பொருட்டு விழைகின்றேன். ஆதலால் இனியாயினும் உன்னிடத்து அன்பு செய்யும்படி எனக்கு அருள் செய்யவேண்டும்." என இவ்விடம் மணிவாசகர் தம் மனதிற்கு அறிவுறுத்தும் போக்கில் பேரருளும் பெருங்கருணையுமிக்க ஈசன் தன்னைப் போல் சிறுமையானவரையும் ஆட்கொள்ளும் இயல்பினன் என்ற செய்தியை மிக நுட்பமாகப் பதிவுசெய்கிறார். இவ்வாறு திருச்சதகத்தின் ஏனைய பாடல்களிலும் மாணிக்கவாசகர் மெய்யன்பும், பக்தி வைராக்கியமும் கூடிய தம் அடிமைத்திறத்தின் வாயிலாக இறைவனின் திருவடிப்பேற்றினைப் பெற விழையும் மாண்பினைக் கற்றுணர முடிகின்றது.

மாணிக்கவாசாகரின் மற்றொரு பதிகமான வாழாப்பத்து, உலகியல் மயக்கம் நீங்கி உயிர் இறைவனின் திருவடிப்பேறு பெறுவதற்குரிய முக்தி உபாயத்தைக் கூறுகின்றது. ஈசனை அன்றி வேறு எவரையும் தாம் நற்றுணையாகக் கொள்வதற்கில்லை என்ற கருத்துப் புலப்பட அவர்,

"பழுதில்தொல் புகழாள் பங்கநீ யல்லால்

பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்

செழுமதி அணிந்தாய் சிவபுரத் தரசே

திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே

தொழுவனோ பிறரைத் துதிப்பனோ எனக்கோர்

துணையென நினைவனோ சொல்லாய்

மழவிடை யானே வாழ்கிலேன் கண்டாய்

வருகஎன் றருள்புரி யாயே." (82810)

என விண்ணப்பம் செய்கிறார். இவ்வாறு

இப்பதிகத்தின் அனைத்துப் பாடல்களிலும் "பற்று நான் மற்றிலேன் கண்டாய்" என, "பெருமானைத் தவிர வேறு பற்றுக்கோடு ஏதும் கொள்ளாமல் வாழும் தமக்கு அருள் புரியாமல் இருப்பது முறையாகாது; சென்று முறையிடுவதற்கு வேற்றிடமும் கிடையாது; இனியும் தொடர்ந்து வாழ்வதில் தனக்கு ஏதும் விருப்பம் இன்மையால் தன்னைப் பெருமான் விரைந்து அழைத்துக்கொள்ள வேண்டும்" என்று பொருள்படத் தமது பக்திவைராக்கியமிக்க மீளா அடிமைத்திறத்தை மாணிக்கவாசகர் புலப்படுத்தும் பாங்கு போற்றுதற்குரியது. இவ்வாறு இவரது ஏனைய திருப்பாடல்களும் இத்திருநெறிக்கு நிலைக்களனாய் அமைந்துள்ளது நோக்கத்தக்கது.

முடிவுரை

சைவ சித்தாந்தம் சுட்டும் முக்திநெறிக்குரிய சாதனங்களான சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் ஆகிய நன்னெறிகளில் நின்றொழுகி கடைத்தேற்றம் பெற்ற நால்வர் பெருமக்களின் வாழ்வியல், மீளா அடிமைத்திறத்திற்கு உகந்த பதிவாகச் சைவ உலகில் விளங்குகின்றது.

மெய்யன்பும் முனைப்பற்ற தொண்டுள்ளமுமே மீளா அடிமைத்திறத்திற்குத் திறவுகோலாகும். நெறியும் குறியும் ஒருமித்த சீரிய பக்தி வாழ்க்கைக்கு உரமாகி பேரின்பப்பேறு வழங்குவது மீளா அடிமைத்திறமே எனலாம்.

References

Arunaivadivelu Muthaliyar, Si. (1975). *Ciththaantha Vinaa-vidai*. Tarumapuram: Nyanasambantam Patippakam, Tarumai Aatinam.

Devapoopathy Nadarajah. 1991. *Tirumuraic Cintanaikal*. Kuala Lumpur: Malaya Arulneri Tirukkoottam.

Irattinasabapathi, Vai. (1991). *Tirumuraip Perumai*. Tanjavoor: Tamilp Palkalaikkalagam.

Gangatharan, Sa. (1980). *Caiva Cittantha Adippadaik Kolkaikal*. Madurai: Madurai Tamizhaalaji Publishers. First Edition.

Jesudasan, C. and Jesudasan, H. 1961. A History of Tamil Literature. Culcutta: Y.M.C. Publishing House.

Kantasamy, S. N. (2007). *Panniru Tirumurai.* Chidambaram: Meyyappan Patippakam.

Kriyavin Tarkalat Tamil Akarati (Tamil-Tamil-Ankilam). (2008). Chennai: Cre-A: H-18, Flat No. 3, South Avenue, Thiruvanmiyur. Second Edition.

Manikkavacakar Tiruvacakam. Tirumurai 8. (1997). Mayilaaduthurai: Nyanasambantam Patippakam, Tarumai Aatinam. Second Edition.

Milalait Tondan. (2000). *Naathanaip Paadiya Naalvar*. Chennai: Revathi Patippakam.

Nallasivam, G.P. (2008). *Tevaram Unarttum Valipaadu*. Tanjavoor: Perasiriyar Ta. Ko. Paramasivanaar Ninaivu Arakkaddalai.

Nagappan Arumugam. (2008). *Cittanta Caivam*. Kuala Lumpur: Siva Enterprise. First Edition.

_______. (2011). *Siddhantha Saivam*. Translated into English by Dr. S. Poovaneswari. Kuala Lumpur : Aathi Enterprise.

Njanasambanthan, A.Sa., 1999. *Periya Puranam Oor Ayvu*. Chennai: Gangai Puttaka Nilaiyam.

Sengkalvaraaya Pillai, Va. Su. (1946). *Tevara Olineri (1.Sambanthar)*. Chennai: Tirunelvelit Tennintiya Saiva Siddhantha Nuurpatippuk Kalagam, Ltd.

_______. (1960). *Tevara Olineri (2.Appar)*. Chennai: Tirunelvelit Tennintiya Saiva Siddhantha Nuurpatippuk Kalagam, Ltd.

______, (1963). *Tevara Olineri (3.Suntharar)*. Chennai: Tirunelvelit Tennintiya Saiva Siddhantha Nuurpatippuk Kalagam, Ltd.

Sivapadasundaram, S. (1934). *The Saiva School of Hinduism*. Kuala Lumpur: Malaya Arulneri Tirukkoottam. First Edition.

Suntharar Tevaram. Tirumurai 7. (1997). Mayilaaduthurai: Nyanasambantam Patippakam, Tarumai Aatinam. Second Edition.

Thiyagarasan, Sami. (1994). *Periyapuranac Cinthanai*. Kumbakonam: Tiruneriya Tamilp Pathippakam.

Tirunavukkarasar Tevaram. Tirumurai 4, 5&6. (1997). Mayilaaduthurai: Nyanasambantam Patippakam, Tarumai Aatinam. Second Edition.

Tirunjanasambanthar Tevaram. Tirumurai 1, 2&3. (1997). Mayilaaduthurai: Nyanasambantam Patippakam, Tarumai Aatinam. Second Edition.

Varatharasan, Mu. (2012). *Tamil Ilakkiya Varalaru*. New Delhi: Sahitya Akademi. 29th Edition.

Vellaivaranan, Ka. (1969). *Panniru Tirumurai Varalaru*. Chennai: Annamalaip Palkalaikkalakam. Vol. 1(1-7 *Tirumurais*) & Vol. 2(8-12 *Tirumurais*).